

Dlouhé běhy jsou jako život. Jednou jsi dole, jednou nahoře. A čím víc si užíváš na vlně úspěchu, tím větší pád pak přichází.

Takže chlapče, klídek, dejchej, kroť se, euforii potlačuj, šetři síly na průsery. Beny pravidelně čeká na občerstvovačkách, připravuje pokrmy, pomáhá oblékat usušené věci, obouvat, povzbuzuje. Odpovídá na mé opakované hloupé dotazy, kolik mám naběhnuto na limit a podobně.

První velká krize přišla nečekaně a byla spojena s již zmiňovaným Zorbou, na kterého nebyla hlava připravena. Hurikán se blížil proklaté rychle, předcházela jej vichr a proudy vody. Cca 115. kilometr, totálně promočenej, občas nevyhnutelný běh loužemi, voda po kotníky, pot pod všemi možnými vrstvami oblečení stejně smývá voda. Ale je to dobrý, já držím, pořád soustředěnej jen na sebe, případně na to, kdy se zas Beny objeví. A najednou, jako každá rána, kterou nechceš, to přišlo ze vteřiny na vteřinu. Pučeje, mokro, stmívání. Je mi jedno, že mám něco naběhnuto, chci do auta, ohřát, převlíct do suchýho. V okamžiku, kdy sedneš do auta, jsi vyloučen. Víím, ale nějak jedno. Bylo to hezký, bylo toho dost.

Volám domů Šárce, ať se připraví na vysvětlování a blbý dotazy kamarádek, proč jsem to zabalil. Několikrát jsem chtěl dlouhý závod zabalit, většinou při na mne už rychlých stovkách, ale většinou nebyla odpověď na otázku PROČ? Nic tě nebolí, zdraví drží, tak běž, jenom se ti nechce makat. Ale tady důvod je, jsem v pr... Žena mi to nebere, volám synovi. Posledním rokem student medicíny, dvojnásobný mistr světa v kick

boxu, odpůrce veškerých podpůrných, protibolestivých pilulek, které se bohužel i mezi ultrákama občas objeví. Jeho motivační řeči, kterými mi vracel moji „podporu“ při jeho boxerských zápasech byly v tu dobu, stejně jako tenkrát ty moje, jen „kecy“. Jeho „Vydrž aspoň ještě hodku a až pak to vzdej“ byl vrchol. Neslyší, že jsem nejen prošítej, ale i „prochcanej na kost“?

„Vízku dobrý, dík, jen mi řekni, kdy mamka přijede.“

„Tatí, víš, ona dneska už asi nedorazí, prý má něco v Plzni.“

Tak já tady umírám, je mi fakt dost těžce a ona si někde trajdá? Nesleduje facebook, nefandí, nedrží pěsti... Existovat rozvod na dálku, už jsem volnej.

Za chvíličku telefonát ukončuji, obava o telefon, fakt hodně vody shora. Za zatačkou by měl být checkpoint. Beny, auto, najíst, odpočnout, spát. Pak je malinko líp, zas přemýšlím o těch 2,5 hodinách k dobru. A znovu depka. Ach jo. Proč jsem sem lez. Prvně v životě zažívám „slyšiny“ a následně „vidiny“. Vybíhám poslední malej kopeček a z horizontu slyším nepatrný „Košoo! Je to on? Košoo!“ Hrabe mi. Zdá se mi, že vidím kamaráda Radka, bráchovu ženu Petru. To nemá cenu, končím. Vidím vlajku s nápisem Barokomaraton. „Koostooooo!!!!“ Výkřik, co nikdy nezapomenu. Co to je? Šárka, brácha, švagřinky Petry i švára Honza, kámoš Radek s Janou.

Tak vážení a milí, to by mne na ten štít přibít museli! Pár kroků k depu, převlečení, několik hltů jídla, dozvídám se, jak museli okamžitě po mém odjezdu na letiště do Prahy naskákat do aut, aby mne stihli v Řecku na trati. Cestu měli určitě náročnou. Polibky děvčat a dech s příchutí modrého portugala mi ale vůbec nevadily. Jeden z nejsilnějších hezkých životních zážitků, aspoň pro mne.

Někdo, kdo náš běh sledoval přes facebook a přes průběhy checkpointy, mi později sdělil, že od té doby až do cíle jsem se posunul v celkovém pořadí téměř o 70 míst dopředu.